

Phần 14

Chương 66

Cả Đời Này Anh Chỉ Cần Một Mình Tổng Ương Ương

Trần Tấn Nhiên phải bận rộn mấy bên, thật sự cả người đã mệt mỏi muốn chết. Huống chi, cho đến bây giờ Ương Ương vẫn không có tin tức gì, thật sự lúc này trong lòng anh đang cực kỳ lo lắng cho cô và đứa bé.

Tròng mắt của Bội Nghi đỏ hồng, cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh ấy vẫn như cũ, không biết đến lúc nào mới có thể tỉnh lại.”

Trần Tấn Nhiên nhất thời không biết phải nói gì, anh đứng trầm mặc hồi lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Bội Nghi à, em cũng đừng quá nóng lòng, ngày trước khi anh bị xảy ra chuyện tai nạn xe cộ, cũng đã bị hôn mê bất tỉnh, sau đó...”

Trần Tấn Nhiên chợt đứng lên, xoay người đi tới bên giường. Bội Nghi nhìn thấy hai bả vai của anh đang run rẩy kịch liệt. Cô biết anh lại đang nhớ tới Ương Ương, cũng hiểu rõ, Trần Tấn Nhiên thật lòng yêu Ương Ương.

“Sau đó thì, nhờ có Ương Ương ở bên cạnh chăm sóc, luôn luôn trông nom cho anh, anh mới tỉnh lại...”

Trong giọng nói của Trần Tấn Nhiên có chút run rẩy, lộ rõ vẻ xúc động dục dằng, làm cho người ta thấy thương cảm. Trong khoảng thời gian ngắn Bội Nghi không sao kiềm chế được mà hỏi anh một câu: “Anh Tấn Nhiên, anh vẫn chưa tìm thấy Ương Ương sao?”

Trần Tấn Nhiên cười một tiếng vẻ đầy chán nản, nhẹ nhàng lắc đầu: “Chưa em ạ, anh vẫn chưa tìm được cô ấy. Ương Ương đã cố ý muốn tránh né anh, không chịu trở về với anh nữa rồi.”

Trong lòng Bội Nghi cả kinh: “Anh Tấn Nhiên, như vậy là anh nghĩ muốn buông tay sao?”

Trần Tấn Nhiên ngược lại, lắc đầu tiếp tục nói: “Anh sẽ không buông tay, anh chưa từng bao giờ nghĩ muốn sẽ buông tay với Ương Ương! Anh sẽ vẫn tiếp tục đi tìm cô ấy.”

Bội Nghi cảm thấy trong lòng mình được an ủi sâu sắc. Một người đàn ông kiên định như vậy, mới không phụ lòng Ương Ương đã phải một mình chịu biết bao khổ sở như vậy: “Anh Tấn Nhiên, đến một ngày nào đó Ương Ương sẽ hiểu được, anh yêu cô ấy thật lòng.”

Trần Tấn Nhiên cũng cười khổ sở, ngồi ở trên chiếc sofa ở bên cạnh: “Hiểu ư? Bội Nghi, em không biết Ương Ương là một người cố chấp như thế nào đâu.

Cô ấy đã cho rằng, anh chỉ là một hoa hoa công tử, anh đối với cô ấy chỉ là vì muốn chiếm đoạt, chỉ thuần túy là muốn chinh phục cô ấy thôi, chứ không phải là vì anh yêu cô ấy!”

Bội Nghi nhìn thấy trên mặt Trần Tấn Nhiên hiện rõ sự thống khổ, trong lòng cô cũng là cảm thấy có chút thương cảm. Cô rất muốn kể lại tình hình của Ương Ương cho anh biết. Nhưng rồi cô lại sợ cái tính cố chấp kia của Ương Ương. Cô gái nhỏ này, đang yên đang lành, trong khoảng thời gian ngắn lại chợt nảy sinh ra điều gì đó giận dữ thì vô cùng nguy hiểm! Dù sao, bây giờ Ương Ương vẫn còn đang mang thai đứa nhỏ. Phụ nữ có thai là lớn nhất.

“Tấn Nhiên, anh đừng suy nghĩ nhiều quá! Ngày trước chẳng phải Thân Tống Hạo và Hứa Hoan Nhan cũng đã từng giằng co với nhau một thời gian đó thôi, đến cuối cùng lại vẫn sống hạnh phúc bên nhau đó thôi!”

Trần Tấn Nhiên cũng cười về có chút hoang mang: “Nhưng tình cảm của Hứa Hoan Nhan đối với A Hạo lại là tình yêu thực lòng. Cô ấy thật tâm thực lòng yêu A Hạo, còn Ương Ương thì khác, cho đến tận bây giờ, anh cũng không thể biết được, rốt cuộc Ương Ương có yêu anh hay không. Nói thực là anh cũng cảm thấy trong chuyện này, anh không dám tin tưởng lắm?”

Bội Nghi cúi đầu, lưỡng lự mãi không thôi, chậm rãi nói một câu: “Anh Tấn Nhiên, anh phải tin tưởng lời em nói, nếu một người phụ nữ nào đó mà chịu sinh con cho một người đàn ông, điều đó đại biểu cô gái ấy đã thương anh rồi.”

Đáy mắt Trần Tấn Nhiên đột nhiên sáng bừng lên, nhưng tia sáng đó chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc, sau đó lại vụt biến mất. Anh cúi đầu, cười một tiếng về khổ sở: “Đứa bé ư? Cho đến bây giờ, anh vẫn hoàn toàn không biết gì hết, nếu nói đến đứa bé, anh cũng không biết rốt cuộc nó có còn ở đó nữa hay không?”

“Làm sao anh có thể nói như vậy được chứ?” Bội Nghi đột nhiên ngẩng đầu lên: “Ương Ương mang thai đứa bé, một mình chịu không biết bao nhiêu khổ cực như thế...”

Bội Nghi nói tới chỗ này, chợt đưa tay bụm lấy miệng của mình. Còn Trần Tấn Nhiên cũng đã nghe rõ ràng những lời mà Bội Nghi đã nói kia. Anh trở mắt ra nhìn hồi lâu, sau đó đứng phắt lên: “Bội Nghi, em vừa nói cái gì vậy?”

Bội Nghi cắn chặt đôi môi cúi đầu không lên tiếng.

“Bội Nghi, em mau nói cho anh biết, em đã từng gặp Ương Ương ở nơi nào đó, có đúng hay không? Hiện giờ Ương Ương đang ở nơi nào?”

Tròng mắt Trần Tấn Nhiên đỏ ngầu, lắc lắc đôi vai của Bội Nghi, miệng dòn dập hỏi không ngừng.

“Anh Tấn Nhiên, anh đừng hỏi em nữa. Em đã nhận lời với Ương Ương sẽ không nói ra nơi cô ấy đang ở...”

Bội Nghi cảm thấy khó xử, cô nhìn người đàn ông đang ở trước mặt mình. Bội Nghi biết, mình như vậy là quá tàn nhẫn, nhưng mà, cô có thể làm thế nào đây? Cô đã đồng ý với Ương Ương rồi, cô không thể nuốt lời như vậy được!

“Bội Nghi, chẳng lẽ em lại muốn nhìn thấy anh và Ương Ương cứ phải sống cách xa nhau như vậy hay sao? Em muốn nhìn thấy Ương Ương mang thai mà bên cạnh không có ai chăm sóc, em muốn nhìn thấy đứa con của anh và Ương Ương khi sinh ra đời sẽ không được nhìn thấy cha đẻ của mình hay sao?”

Trần Tấn Nhiên cúi đầu thật thấp, nói như cầu khẩn. Anh cũng không muốn quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác! Lúc này, anh chỉ nghĩ muốn làm thế nào để mau chóng đưa Ương Ương trở lại bên cạnh mình, để anh chăm sóc cho cô và đứa nhỏ thật tốt!

“Em... Anh Tấn Nhiên, anh đừng ép em nữa. Em thật sự không biết làm thế nào mới phải...”

“Bội Nghi, coi như anh van em đó! Nếu như em không chịu nhận lời anh, nếu như em không chịu đáp ứng... như vậy là em đã ép anh phải quỳ xuống để mà cầu xin em, có phải không?” Trần Tấn Nhiên kiên quyết bằng bất cứ giá nào, giống như lúc trước A Hạo đã nói với anh, nếu để cho người phụ nữ mà mình yêu mến chỉ muốn chạy đi, vậy thì chuyện giữ thể diện và tôn nghiêm còn có tác dụng gì?

“Anh Tấn Nhiên!” Bội Nghi giật mình, cuống quýt nhảy dựng lên kéo anh đứng dậy: “Anh đừng như vậy! Em... em, em có thể nói cho anh biết, nhưng mà... Nhưng mà nếu như Ương Ương không muốn trở lại với anh, anh không được ép buộc cô ấy, có được hay không?”

“Bội Nghi, em phải tin tưởng anh, anh sẽ làm cho Ương Ương được hạnh phúc.” Trần Tấn Nhiên mở miệng nói đầy chắc chắn, chợt anh cười lên một tiếng vẻ rất nghiêm túc: “Anh thừa nhận, cả đời này, anh chỉ cần một mình Tống Ương Ương mà thôi.”

“Em tin tưởng anh! Anh Tấn Nhiên, cả đời này nếu như mình tìm được một người trong lòng, để mình đối xử thật tâm, thực không phải là chuyện dễ dàng. Em hi vọng anh có thể thật sự quý trọng và đối xử với Ương Ương thật tốt, về sau này anh cũng sẽ không bao giờ còn làm tổn thương tới cô ấy nữa.”

“Anh sẽ không bao giờ, không bao giờ... Anh tuyệt sẽ không gây cho cô bất cứ một chút xiu tổn thương nào!” Trần Tấn Nhiên hung hăng gật đầu: “Bội Nghi, em hãy nói cho anh biết đi.”

Cuối cùng, Bội Nghi cũng quyết định nói cho Trần Tấn Nhiên biết địa chỉ của Ương Ương. Cô hi vọng đứa bé của bọn họ được chăm sóc chu đáo, được sinh ra an an toàn toàn. Cô hi vọng Ương Ương sẽ không gây ra chuyện gì đó thiếu suy nghĩ, để cho tình cảm giữa hai người bọn họ có một cơ hội có thể cứu vãn lại được.

Khi Trần Tấn Nhiên đến Thanh Đảo thì gặp đúng phải một ngày trời đầy mây.

Trong tay anh đang cầm tờ giấy, trên đó có viết rõ ràng địa chỉ của Ương Ương. Trần Tấn Nhiên ngồi ở trên xe, suốt dọc đường đi nhịp đập của trái tim anh cứ nảy lên thùng thùng như trống làng. Anh đã sắp được nhìn thấy cô, không biết hiện tại nhìn cô như thế nào? Còn cục cưng ở trong bụng như thế nào? Cô biết lái tâm, còn là sẽ ghét biểu tình?

Trần Tấn Nhiên cũng không dám suy đoán nhiều, quyết định sẽ đánh cược một lần, được ăn cả ngã về không. Anh sẽ đi đến trước mặt cô tiếp nhận lời tuyên bố của cô!

Suốt dọc đường đi dù tài xế đã cho xe chạy thật nhanh, nhưng Trần Tấn Nhiên lại vẫn là cảm thấy còn quá chậm. Đợi đến lúc xe dừng lại ở bên ngoài một khu chung cư, thì thậm chí, Trần Tấn Nhiên còn không dám xuống xe.

Trần Tấn Nhiên vẫn ngồi ở bên trong xe, an tĩnh nhìn tòa nhà trọ kia một chút. Anh nhìn lên cửa số nơi gian phòng Ương Ương đang ở. Không biết hiện tại cô có ở nhà hay không nhỉ? Có thể cô đã đi ra ngoài, hay là cô đang trong nhà, đang nói chuyện cùng với bảo bảo nhỉ?

Đột nhiên Trần Tấn Nhiên cảm thấy hơi sợ. Anh sợ phải đối mặt với cô, sợ cô sẽ lạnh lùng cự tuyệt anh, đối với anh giống như một người xa lạ ở ngoài xa ngàn dặm. Anh còn một điều làm cho anh cảm thấy sợ hơn nữa, đó chính là, cho đến bây giờ anh có được cô nguyện ý tiếp nhận hay không?

“Thiếu gia?” Tài xế thấy anh vẫn ngồi bất động ở đó, có chút kinh ngạc quay đầu lại nhỏ giọng gọi anh.

Trần Tấn Nhiên châm một điếu thuốc lá, không lên tiếng.

Cho đến khi điếu thuốc lá đã cháy hết, Trần Tấn Nhiên mới dụi tàn thuốc dập lửa, đẩy cửa xe ra, sau đó liền sai bước đi ra ngoài!

Chương 67

Anh Có Biết Là Em Đã Sợ Hãi Đến Như Thế Nào Không?

Cho đến khi điếu thuốc lá đã cháy hết, Trần Tấn Nhiên mới dụi tàn thuốc dập lửa, đẩy cửa xe ra, sau đó liền sai bước đi ra ngoài!

Ương Ương đang nằm ở trên ghế sa lon xem ti vi. Vì mang thai còn nhỏ, lại không bị nôn nghén bởi phản ứng thai kỳ, cho nên Ký Thu nhận trách nhiệm đưa Nữ Nữ đi chơi.

Cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa vừa vang lên, Ương Ương lập tức từ trên ghế sa lon nhảy bật lên, “Tới đây, tới luôn đây... Cô nhóc xấu tính này, chẳng phải là mình đã dặn phải nhớ mang chìa khóa đi rồi hay sao!” Nghĩ đến chuyện Ký Thu sẽ mang về cho cô chiếc bánh trứng mùi vị thơm ngon, nước miếng Ương Ương lập tức liền tứa ra.

Loẹt quẹt, loẹt quẹt... một loạt tiếng bước chân nhanh chóng đi đến gần. Trần Tấn Nhiên nghe thấy tiếng nói rồi tiếng bước chân gấp gáp như vậy liền sợ hết hồn hết vía. Cô gái nhỏ này, người đang mang thai vậy mà vẫn dám hét lớn chạy loạn như vậy kia chứ!

“Tự mình không mở cửa được hay sao...” Ương Ương vừa mở cửa, cũng không ngẩng đầu lên đã vội hỏi lại, nhưng ngay lúc đó, ánh mắt của cô chợt như bị đóng đinh ở trên mặt đất.

Vật đầu tiên đập vào tầm mắt của cô là một đôi chân thon dài mạnh mẽ, đó là chân của một người đàn ông, không phải của Ký Thu.

Ương Ương chỉ cảm thấy nhịp tim liền tăng nhanh. Lúc này ý nghĩ đầu tiên ập tới trong cô, thậm chí không cần phải suy đoán đây có phải là người xấu hay không, mà chính là ý nghĩ Trần Tấn Nhiên đã tới.

Quả nhiên, cô vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ngay gương mặt của Trần Tấn Nhiên. Chỉ là giờ phút này sắc mặt anh cực kỳ âm trầm, hai hàng lông mày nhíu chặt tựa như sắp vụn xoắn vào nhau vậy. Trong ánh mắt của anh dường như có chút gì đó mang về tức giận nhàn nhạt, anh cứ như vậy hung hăng ngó nhìn cô.

Ương Ương bị ánh mắt kia của Trần Tấn Nhiên làm cho sợ hết hồn. Thật lâu sau, cô mới phản ứng được, nhanh chóng xoay người một cái định bụng sẽ phải đóng cửa nhanh chân chạy trốn.

Rất nhanh, cánh tay của Trần Tấn Nhiên đã mạnh mẽ chặn luôn động tác của cô. Thân hình của anh cao lớn, tiến tới gần cô, nhìn giống như là một con chim Ưng lớn sà xuống bắt một chú gà con vậy. Trần Tấn Nhiên nắm chặt vào cánh tay của Ương Ương, kéo cô tiến vào trong gian phòng, sau đó tách một tiếng, khóa luôn cửa lại!

Ương Ương sợ đến mức toàn thân liền run lên. Cô vừa mới định mở miệng mắng anh, nhưng không ngờ Trần Tấn Nhiên đã lập tức giữ vào hai bên tai của cô: “Tổng Ương Ương, em nào loạn như vậy đã đủ chưa? Em có biết là em đang mang thai hay không hả? Thế nào mà em vẫn còn dám hét lớn chạy loạn như vậy?”

Ương Ương vừa nghe thấy hai chữ mang thai kia, một nỗi chua xót to lớn đột nhiên mạnh mẽ xông vào trong lỗ mũi của cô. Một tay cô lập tức đẩy Trần

Tấn Nhiên ra, đỏ mắt hung hăng nguýt nhìn anh: “Trần Tấn Nhiên, anh cú đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh! Hơn nữa, tôi lại cũng không hề muốn gặp lại anh chút nào!”

Ưong Ưong tức giận đến mức cả người phát run lên. Hai chân dường như cũng không thể nào đứng vững được nữa, lập tức ngã khụy luôn xuống trên ghế sa lon. Chính anh đã làm ra cái chuyện không bằng cảm thú kia, anh chơi đùa cô xong, sau đó liền bỏ đi như thế! Hiện tại cô mang thai, anh lại còn giả mù sa mưa chạy tới đây, nói những lời quan tâm tới cô làm gì kia chứ! Nếu như cô, Tổng Ưong Ưong này, trong bụng mà không có đứa bé, liệu anh có lên trời xuống đất để đi tìm cô không?

“Ưong Ưong! Em đừng làm âm ỉ lên nữa, có được hay không?” Trần Tấn Nhiên tay mát lạnh, kéo Ưong Ưong lại gần, thuận thế liền nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, không để ý đến chuyện cô cứ giãy giụa, cũng không để ý tới việc cô tay nắm chân đá giống như một con thú nhỏ vậy. Anh cứ như vậy, chỉ ôm lấy cô thật chặt: “Ưong Ưong, thật xin lỗi, anh không nên bỏ em ở đó một mình, anh không nên đánh bạc với sự tức giận của em. Nhưng em biết không, mỗi ngày anh đều suy nghĩ về em, không có lúc nào là anh không nhớ tới em.”

“Trần Tấn Nhiên, tôi không muốn nghe những lời ngon tiếng ngọt của anh nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ còn tin tưởng vào những lời ngon tiếng ngọt của anh nữa đâu!”

Ưong Ưong dùng sức đẩy Trần Tấn Nhiên ra, xoay người đi tới bên ghế sa lon, ngồi xuống: “Đứa bé là của tôi, tôi sẽ sinh nó ra, sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt cho đến ngày nó trưởng thành. Tôi sẽ không để cho anh mượn cớ đứa bé, không cần anh tới đây chịu trách nhiệm!”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Trần Tấn Nhiên liền tái xanh. Anh kinh ngạc nhìn người đang ở trước mặt mình. Cô cứ như vậy, yên lặng ngồi đó, bình tĩnh cầm trong tay chiếc điều khiển ti vi, bắt đầu đổi chương trình. Trong máy truyền hình vọng ra tiếng người huyền ảo, tiếng nói tiếng cười rộn rã. Nhưng mà giữa hai người bọn họ, chỉ thấy những đọt sóng ngầm vô cùng mãnh liệt, lạnh giá như băng.

“Tổng Ưong Ưong, đứa bé là của em, cũng là của anh!” Trần Tấn Nhiên đưa tay nắm lấy bả vai Ưong Ưong, bức bách cô quay mặt sang để nhìn mình.

Đáy lòng Ưong Ưong dần dần lên nhìn lại anh: “Trần Tấn Nhiên, nếu như anh cần một đứa con, sẽ có rất nhiều người nguyện ý sinh con cho anh...”

“Ồ trong lòng em, anh vẫn luôn là một Trần Tấn Nhiên của ba năm trước đây, có đúng hay không? Ở trong lòng em, hiện tại tất cả những hồi cải của anh, tất cả những gì anh đã làm, em hoàn toàn không hề để ý đến, có đúng hay không?”

Từ đáy mắt Trần Tấn Nhiên thốt nhiên xông lên một nỗi bi thương vô hạn. Cho tới bây giờ anh mới hiểu được, xưa nay anh vẫn cho rằng, mình là người

lòng dạ ác độc, cho nên anh vẫn cho rằng, chính vì vậy mà mình mới phải chịu nhận lại toàn bộ những hậu quả xấu đó. Nhưng đến bây giờ anh mới hiểu được, người có trái tim vô cùng tàn nhẫn tâm, lại chính là Tống Ương Ương!

Nhìn bề ngoài cô mảnh mai như vậy, tuổi còn trẻ như vậy, thậm chí sự từng trải của cô cũng không được phong phú, cũng không hiểu biết gì nhiều lắm, nhưng cô lại là một người phụ nữ vô cùng cố chấp, cực kỳ kiên cường làm cho người ta phải nhức đầu như vậy.

“Ồ trong lòng em, đã mặc định sẵn một điều rằng, anh, Trần Tấn Nhiên này, là một tên khốn kiếp, cho nên anh vĩnh viễn là một tên khốn kiếp, có đúng như vậy hay không?”

Ương Ương cũng không nói lời nào, cô chỉ nhẹ nhàng cắn vào đôi môi mình. Cô hơi cúi đầu, nhưng cũng không trả lời.

“Tống Ương Ương, anh chỉ muốn hỏi em một chút thôi, rốt cuộc em có trái tim hay không, tại sao em không dùng trái tim của mình để suy nghĩ một chút? Tất cả những gì mà anh đã gây ra cho em, anh đã sám hối trong ngàn ấy năm trời như vậy, chẳng lẽ chỉ một chút xíu thôi, em cũng không thèm để ý đến hay sao?”

Trần Tấn Nhiên nở một nụ cười chua chát, sắc mặt anh lại càng thêm tái nhợt đi. Hốc mắt Ương Ương cũng chợt cảm thấy đau xót, thiếu chút nữa nước mắt của cô đã rơi xuống. Cô gắt gao cắn chặt môi, ép những giọt nước mắt kia phải trôi ngược trở lại bên trong: “Trần Tấn Nhiên, em hiểu rõ điều này, tất cả những cái đó em đều biết, nhưng mà...”

Con người cô, năng lực tự bảo vệ mình lại quá mạnh mẽ, từ lần đầu tiên cô đã phải chịu đựng sự tổn thương sâu sắc anh đã gây ra cho cô. Trải qua một lần ngã lộn đầu đau đớn như vậy, trong tiềm thức của cô liền muốn tránh né, không còn sự tin tưởng nữa. Chính cô cũng không có biện pháp nào, cô luôn luôn ẩn núp ở trong cái mai rùa, một mình yên lặng suy nghĩ lung tung.

Cô sợ mình đón nhận anh, để rồi sau đó anh lại thay đổi, lại đối xử với cô không tốt giống như ngày trước. Hoặc là sẽ lại xuất hiện một Trần Y Lan, Lâm Y Lan nào đó, đến lúc đó, cô Tống Ương Ương này, chẳng lẽ lại một lần nữa bị đuổi ra khỏi cửa hay sao?

“Tại vì em sợ, anh biết không? Anh có biết là em sợ hãi đến mức như thế nào hay không???”

Ương Ương nhẹ nhàng thì thầm, đến mức cả người cô cứ run lên nhè nhẹ: “Em sợ tất cả những gì đã qua sẽ lại tái diễn lần nữa! Em sợ rằng tất cả những gì anh đã làm, cũng chỉ là bởi vì em đã dám thoát khỏi anh. Em không muốn trở về chỉ vì dục vọng muốn chinh phục của anh đang tác yêu tác quái! Em sợ, nếu em mềm lòng trở về bên cạnh anh, anh lại sẽ không đối xử tồi với em như vậy nữa! Em không muốn để cho mình phải phí tâm phí sức để suy đoán, cũng không

muốn lại bị lâm vào trong sự phức tạp của tình cảm nữa. Trần Tấn Nhiên, em cũng chỉ là một cô gái đơn giản, thậm chí có chút ngu ngốc, không hiểu biết. Điều duy nhất mà em có thể làm, duy nhất có thể khiến cho bản thân mình không còn phải chịu sự tổn thương nữa, chính là phải tránh né thật xa con người đã từng làm tổn thương con người của em...”

Ưong Ưong nói ra một mạch toàn bộ những gì vẫn luôn ám ảnh trong lòng mình. Cô nói xong rồi, ở bên này Trần Tấn Nhiên cũng thốt nhiên sững sờ cả người. Một hồi lâu sau anh cũng không thể nào phản ứng kịp, trái tim của anh đau nhói, giống như vừa bị giáng một chùy mạnh mẽ vào trong đó vậy.

Trần Tấn Nhiên vẫn cho rằng, chỉ vì mình muốn đoạt lại trái tim của cô một lần nữa, mà đã phải bỏ ra quá nhiều tâm sức như vậy. Nhưng mà cho tới bây giờ, anh mới coi như đã hiểu, tất cả những gì mà anh đã làm đều là vô dụng, là công cốc. Ngay cả chuyện trong lòng của cô đang nghĩ cái gì, đang sợ hãi điều gì mà anh cũng không biết, vậy thì anh có thể được gọi là toàn tâm toàn ý yêu cô hay sao?

“Ưong Ưong... Tại sao em lại không nói cho anh biết sớm một chút? Em cũng biết là trong chuyện tình cảm, anh cũng là người bị thất bại mà. Anh không hiểu được những suy nghĩ ở bên trong lòng người phụ nữ của mình như thế nào. Anh cũng không thể đoán biết được trong lòng em đang nghĩ cái gì. Anh chỉ biết rằng, anh muốn đối xử với em thật tốt, nhưng lại cũng không biết rằng, những đối xử tốt của anh lại đã tạo thành một sự gây rối đối với em! Ưong Ưong, nếu như em oán trách anh, hoặc là không thể tin tưởng vào anh, hiện tại anh liền thề với em...”

Ưong Ưong chột gờ tay lên ngăn lại anh: “Trần Tấn Nhiên, nếu như sự thề bồi chỉ cần dùng lời nói là đủ, vậy thì tại sao những đôi nam nữ đã kết hôn với nhau rồi, lại vẫn có thể ly hôn, tại sao những cặp tình nhân đã từng thề bồi với nhau, sẽ yêu đến chết đi sống lại như thế, lại vẫn có thể chia tay nhau?”

“Ưong Ưong... Em hãy tin anh, em phải biết rằng, những người như anh, một khi đã nói ra lời thề, thì tuyệt đối sẽ không bao giờ thay đổi!”

“Ngày trước kia, chẳng phải anh cũng đã từng nói lời thề son sắt đối với Trần Y Lan đó sao?”

Ưong Ưong khẽ hỏi một câu hỏi ngược lại, trong nháy mắt Trần Tấn Nhiên liền trở nên sững sờ.

“Anh hãy để cho em được một mình yên lặng một chút có được hay không? Hiện tại trong lòng em rất bối rối, nói thật, đứa bé này tới quá đột ngột, em hoàn toàn vẫn chưa hề có sự chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

“Ưong Ưong, cầu xin em đó, nhất định không được làm gì đó gây thương tổn đến con của chúng ta!”

Trần Tấn Nhiên nghe thấy những suy nghĩ đầy bi thương từ trong miệng cô nói ra như vậy, trong lúc luống cuống từ đáy lòng anh chột vọt ra một câu thiếu

suy nghĩ. Đây là lợi thế duy nhất của anh, là sự dính líu duy nhất, chém không đứt giữa hai người bọn họ với nhau. Nếu như Ương Ương thật sự không cần đứa bé này nữa, anh dám khẳng định, hai người bọn họ tuyệt đối xong rồi!

Nhìn thấy trên mặt Trần Tấn Nhiên lộ rõ cảm xúc đầy hoảng hốt luống cuống, đột nhiên Ương Ương bật cười. Thứ mà anh muốn chỉ là đứa bé mà thôi, vừa nghe đến cô có con, liền bôn ba chạy tới, mới vừa rồi anh đã vội khó khăn nỗi lòng mà nói với cô, không thể làm tổn thương đến đứa bé, như vậy cô thì thế nào?

“Anh cứ yên tâm, đứa bé cũng là con của em mà, em sẽ không bao giờ giết chết đứa con của mình nữa.”

Những lời này của Ương Ương người khác nghe thì thấy rất bình thường, nhưng khi lọt vào trong tai của Trần Tấn Nhiên, câu nói lại giống như đã hung hăng giáng cho anh một bạt tai. Làm cho trong khoảng thời gian ngắn, Trần Tấn Nhiên bất chợt bị cứng họng. Cho đến lúc anh phản ứng kịp, muốn giải thích với cô một chút, thì Ương Ương lại mệt mỏi phát phát tay: “Anh đi đi, em cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn ngủ một lát...”

Trần Tấn Nhiên còn định nói thêm điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Ương Ương hiện rõ màu trắng bệch, nhìn rất tiêu tụy như vậy, thực sự anh cảm thấy cực kỳ đau lòng.

“Ương Ương, em hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé, anh sẽ lại tới thăm em.”

Ương Ương chỉ tùy tiện ừ một tiếng, sau đó cô xoay người đi về phía phòng ngủ, dặn với lại anh một câu: “Lúc đi, anh nhớ khóa cửa lại.”

“Ương Ương...” Trần Tấn Nhiên kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Ương Ương, nhưng mà, cô vẫn không hề có một chút lưu luyến nào, trở tay khóa luôn cửa phòng ngủ lại.

Chương 68

Thế Nào Là Tình Yêu Thuần Túy

“Ương Ương...” Trần Tấn Nhiên kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Ương Ương, nhưng mà, cô vẫn không hề có một chút lưu luyến nào, trở tay khóa luôn cửa phòng ngủ lại.

Trần Tấn Nhiên đứng ở trong phòng khách của căn hộ nhỏ nhỏ kia, suy nghĩ miên man. Trong tâm trí của anh hiện giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất: anh nên làm thế nào mới phải? Quả thật càng ngày anh càng cảm thấy mình bất lực, cảm giác mình không cách nào nắm chặt được cô.

Anh hi vọng đứa bé này được an toàn toàn sinh ra trên đời, hi vọng Ương Ương sẽ không còn một chút xíu vương bận nào nữa, để cho tình cảm giữa hai người bọn họ có thể cứu vãn lại được.

“Dì Thu, tại sao mẹ cháu vẫn còn chưa tới đón cháu vậy?” Sau khi Nữ Nữ ở lại Thanh Đảo thêm vài ngày nữa, bao nhiêu món đồ chơi xinh đẹp, bao nhiêu đồ ăn ngon, bao nhiêu phong cảnh mỹ lệ, đều không thể thu hút được sự chú ý của cô bé nữa. Nữ Nữ bắt đầu cảm thấy phiền não, cứ đứng một mình ôm con búp bê vải đứng ở trên ban công chờ đợi suốt nửa ngày. Ký Thu không có cách nào, đành phải nhờ Ương Ương đi dỗ dành, mới bắt đầu còn có hiệu quả một chút, nhưng đến cuối cùng, ngay cả Ương Ương có dỗ dành cô bé thế nào đi nữa, Nữ Nữ cũng không hề quan tâm.

Ương Ương không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đành gọi điện thoại cho Bội Nghi. Từ mấy câu ít ỏi nghe được trong cuộc trò chuyện, Ương Ương biết được hiện giờ Bội Nghi và Tần Thiếu Dương đã trở nên hòa thuận với nhau rất tốt.

Ương Ương cảm thấy cao hứng, nhưng đồng thời tự đáy lòng mình, cô cũng cảm thấy có chút khuấy động nho nhỏ. Nếu như chỉ có một mình cô, thì trải qua cuộc sống như thế nào cũng được. Nhưng mà hiện tại cô đã có cục cưng trong bụng rồi, thật sự cô muốn bé cưng của mình cũng sẽ phải sống trong một gia đình của một người mẹ đơn thân hay sao? Hay là cô sẽ tìm thêm một người đàn ông, để cho người đàn ông kia sẽ chăm sóc bé cưng của cô, giống như là chăm sóc con trai ruột của người ấy hay sao?

Lại nói, có đúng là cô thật sự không còn có một chút tình cảm nào đối với Trần Tấn Nhiên nữa hay không?

Ương Ương cũng không sao hiểu nổi chính bản thân mình trong lúc này nữa. Cô chỉ là muốn trốn tránh anh ở một nơi nào đó, nhưng mà bây giờ, thấy Bội Nghi và Tần Thiếu Dương đã hòa hợp trở lại, cô giống như là bị người ta dùng gậy gõ một phát vào đầu vậy. Nếu như nói bị tổn thương, thì chẳng phải là Bội Nghi còn bị tổn thương lớn hơn cả cô đó sao? Bội Nghi có thể tha thứ cho Tần Thiếu Dương, vậy còn cô, chẳng lẽ lại không thể nào tha thứ một lần cho Trần Tấn Nhiên được hay sao?

Nghĩ tới đây, phòng tuyến trong lòng cô lúc trước đã được cô xây đắp vững vàng là thế, lúc này dường như là đã bắt đầu gần như sụp đổ hoàn toàn. Ương Ương âm thầm nghĩ ngợi trong bụng, cô cần phải tìm một cơ hội thích hợp, để thử dò xét lại Trần Tấn Nhiên một lần xem sao. Chỉ có điều, lần trước khi tới đây, anh đã nói với cô những lời kia. Cho tới hôm nay Ương Ương vẫn còn nhớ như in, hơn nữa trong lòng cô thực sự vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Chẳng lẽ cô lại là một người mẹ kém cỏi như vậy hay sao, vị trí của cô trong lòng anh lại không quan trọng bằng nhóc con còn đang trong bụng cô hay sao?

Cô nhất định không thể cam lòng như vậy.

Ngay hôm sau Bội Nghi trở lại để đón Nữ Nữ. Buổi sáng cô bay đến, buổi tối lại theo máy bay rời đi, nói là Tần Thiếu Dương ở bên kia, dù một khắc cũng không thể nào không có người trông nom được. Mà Tần Thiếu Dương lại cực kỳ không thích để cho hộ lý phục vụ. Bội Nghi đi một ngày như thế này, cũng không biết Tần Thiếu Dương có chịu ăn cơm, uống thuốc đầy đủ nữa hay không.

Thấy cảnh tượng hấp tấp vội vã, vô cùng bận bịu của Bội Nghi, rồi lại nhìn sắc mặt đỏ thắm, bộ dáng vẻ mặt đầy đặn, tự đáy lòng Ương Ương cũng cảm thấy mừng thay cho Bội Nghi.

Ký Thu và Ương Ương cùng ra sân bay để tiễn Bội Nghi. Ba người phụ nữ cùng ngồi nói chuyện với nhau ở trong quán cà phê của sân bay.

Suốt mấy ngày qua, Nữ Nữ vắng mẹ không tài nào ngủ được. Giờ khắc này cô bé đang nằm ở trong ngực mẹ ngủ rất say sưa. Ương Ương cúi đầu hóp một ngụm trà sữa, lúc cô ngẩng đầu lên thì ánh mắt nhìn sang phía Bội Nghi cũng tràn ngập vẻ phân vân và do dự không nói ra được. Còn Ký Thu bộ dạng cũng như bị mất hồn mất vía, ánh mắt làm ra vẻ bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn mọi người đang qua lại. Nhưng sâu trong đôi tròng mắt xinh đẹp của cô lúc này cũng đang chất chứa sự đau thương nồng đậm.

“Chị Bội Nghi, chị nói thử xem, cuộc đời này liệu thật sự có một tình yêu thuần túy hay không?” Ương Ương mở miệng, khẽ hỏi ra một câu. Cô vốn là một người đơn thuần nhưng lại cố chấp, cho nên đến lúc này cô mới nhận ra, chính mình đã tự ép buộc, dồn chính bản thân mình vào trong một ngõ cụt, không tìm không thấy lối ra.

Bội Nghi nhẹ nhàng chậm chạp cười lên một tiếng. Chân mày khéo mắt đều ánh lên vẻ dịu dàng: “Nếu như em đi ở bên cạnh một người đàn ông, cảm thấy trong lòng vui vẻ, cảm thấy tinh thần sáng khoái, cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, cảm thấy khi đi chung với nhau, thời gian luôn luôn không đủ! Một tình yêu như vậy có thể được coi như là tình yêu thuần túy!”

“Như vậy người đàn ông thì thế nào? Cõi đời này làm gì có người đàn ông nào mà không hư hỏng, không hoa tâm kia chứ!”

Bội Nghi nhẹ nhàng cúi đầu, khuấy nhẹ trong ly cà phê đậm hương: “Ương Ương, đây chỉ quan điểm của chị mà thôi. Chị cho là, nếu một người đàn ông, trong lòng anh ta từ đầu đến cuối chỉ có em, bất kể thân thể anh ta đang ở nơi nào, bất kể bên cạnh anh ta có ai khác, anh ta luôn đắm chìm suy nghĩ, người đầu tiên anh ta nghĩ tới chính là em, người đầu tiên nhắc đến chính là em, trong đám đông nhiều người như vậy, em luôn là người được anh ta quan tâm chú ý đến đầu tiên. Một tình yêu như vậy, chính là một tình yêu thuần túy.”

“Có hình mẫu người đàn ông như vậy hay sao?” Ký Thu nhẹ nhàng mở miệng hỏi. Cô không cầu mong Tư Dận có thể đối xử tốt như vậy với cô, cô chỉ

cầu mong mình có thể chiếm được một cái góc nhỏ bé trong anh, cô có một vị trí nhỏ nhỏ tận trong đáy lòng của anh, như vậy đã đủ để cho cô cảm thấy hài lòng rồi.

“Tại sao lại không có, đương nhiên là có chứ. Em tin tưởng ở chị, cõi đời này, luôn có một người như vậy đang chờ đợi em, em sẽ không phải sống cuộc sống một mình cô quạnh vắng vẻ đâu.”

Ký Thu nghe đến đó, nơi mi tâm đột nhiên liền như sóng lên, thoáng giãn ra, nhưng rồi sau đó lại trở nên âm trầm: “Nhưng mà, nếu như người kia đã kết hôn rồi thì sao?”

Bội Nghi cũng có chút hơi trở mắt, hồi lâu, cô nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Ký Thu: “Chị không hề khích lệ em đi làm người thứ ba. Chị cũng không bao giờ khích lệ em đi hủy hoại cuộc sống gia đình của người khác. Em cũng biết đó, chị và anh Tần Thiếu Dương kết hôn với nhau lâu như vậy, bên cạnh anh ấy có không biết bao nhiêu là phụ nữ! Chị hận nhất chính là người thứ ba. Nhưng mà Ký Thu à, chị muốn nói cho em hiểu điều này, nếu như em cảm thấy yêu anh ấy đơn thuần như vậy, yên lặng chờ đợi anh ấy cũng là một loại hạnh phúc, thì chị hoàn toàn ủng hộ em. Còn nếu như em cảm thấy, kiểu tình yêu giống như chỉ là đơn phương một phía như vậy, thứ tình yêu kia mang đến cho em sự đau đớn còn lớn hơn cả hạnh phúc và vui vẻ, thì chị nghĩ rằng em nên buông tay, em có hiểu không?”

Từ trong đáy mắt của Ký Thu dần dần xông lên một tầng hơi nước. Cô kinh ngạc nhìn Bội Nghi đang ngồi ở trước mặt: “Nếu như em chờ cả đời này mà anh ấy cũng không tới, nhưng đến khi em giống như hoa tàn ít bướm lượn qua, lại chợt hối hận thì làm thế nào?”

“Mới vừa rồi Ương Ương đã hỏi chị, trên đời có tình yêu thuần túy hay không! Ký Thu, chị hi vọng tốt nhất là em hãy suy nghĩ kỹ càng một chút, em làm như vậy thật sự là thương anh ấy sao? Em làm như vậy thật sự cảm thấy đáng sao? Em thật sự cho là sự chờ đợi của em như vậy là có ý nghĩa hay sao? Nếu như đáp án của em là khẳng định, khẳng định không chút do dự! Như vậy, em hãy tuân theo trái tim của mình.”

“Tuân theo trái tim của mình ư?” Ký Thu lẩm bẩm khẽ nói, ánh mắt chậm rãi nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trái tim của cô ư, tất nhiên là cô hi vọng sẽ đợi được anh, đợi đến lúc trong lòng của anh có cô.

Tuân theo trái tim của mình? Ương Ương đang ngồi bất động ở chỗ đó cũng có chút trở mắt ra nhìn lại Bội Nghi. Trái tim của cô, cô chưa từng bao giờ tự hỏi trái tim của mình nghĩ thế nào, cũng chưa từng cẩn thận hỏi lại trái tim của chính mình một lần nào! Ngày trước, khi ly hôn, cô lựa chọn sự tránh né! Trần Tấn Nhiên dấy dục, cô lại lựa chọn tránh né và cự tuyệt, hết lần này tới lần khác, cứ thế lặp lại không ngừng. Hiện tại cô chợt như tỉnh ra, suốt cả quá trình như vậy, ban đầu cô vào ở trong tình thế anh như vậy, thế nhưng chưa bao giờ

cô cảm thấy thật sự chán ghét và nhàm chán. Đến bây giờ nghĩ lại, thực sự là sau này mỗi một lần anh tới đây đưa với cô, thật ra thì cô đều cảm thấy âm thầm vui vẻ không dứt. Cho nên cô mới có thể không nể mặt hành hạ anh, cự tuyệt anh như vậy. Chẳng qua là bởi vì trong lòng cô biết, Trần Tấn Nhiên sẽ không chịu buông tay với mình.

Anh thật sự sẽ không chịu buông tay với cô sao?

Bất tri bất giác khoe môi Ương Ương liền cong lên, tự đáy lòng cô cảm thấy ngọt ngào như được rót mật.

Ký Thu nhìn thấy Ương Ương cười như vậy, lại liên tưởng đến mấy ngày qua, bất kể như thế nào, Trần Tấn Nhiên cũng đều chăm sóc cho Ương Ương cực kỳ chu đáo. Anh gần như đã dọn cả thuốc bỏ trong siêu thị về trong nhà, trong lòng Ký Thu không khỏi cảm thấy vô cùng chua xót. Cô cũng mang thai giống như Ương Ương, nhưng mà Tư Dận...

Có lẽ anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được điều này, có lẽ, nếu như anh biết, cũng sẽ chỉ tạo thêm một sự phiền phức cho anh mà thôi.

Ký Thu cúi đầu cười khổ, nước mắt cũng đã mờ mịt trong tròng mắt của cô.

Chương 69

Ương Ương Ra Tay

Tiền Bội Nghi đi xong, trên đường trở về nhà, Ương Ương và Ký Thu mỗi người đều chìm đắm ở trong tâm sự của riêng mình. Ương Ương nghĩ tới cách phải làm như thế nào để có thể khảo nghiệm tình yêu của Trần Tấn Nhiên một lần cuối cùng, sau đó cô sẽ thoải mái mà tha thứ cho anh, không để anh phải tiếp tục dây dưa như vậy nữa. Dù sao cuộc đời này cũng thật ngắn ngủi, cần gì phải lãng phí khoảng thời gian tốt đẹp bởi đủ mọi thứ chuyện nhàm chán rồi rầm như trước đây làm gì!

Ký Thu cũng là âm thầm tự thương cho chính bản thân mình. Cô nghĩ đến quá khứ tốt đẹp mà cô đã từng được trải qua cùng với Tư Dận, rồi lại nghĩ đến mình cũng chỉ là một thể thân của Ương Ương, trong lòng cô không khỏi càng trở nên uất ức bi thương. Ký Thu đưa mắt liếc nhìn vào trên người của Ương Ương đang đi bên cạnh mình. Giờ phút này Ký Thu nhìn thấy Ương Ương đang cười tràn đầy hạnh phúc như vậy, cô thực sự cảm thấy có chút ghen tỵ.

Chỉ có điều cô ghen tỵ thì chỉ là ghen tỵ như vậy mà thôi. Ký Thu cô không phải là một người không hiểu lí lẽ, cô sẽ không hận Ương Ương, cũng sẽ không ghét Ương Ương, mà cô chỉ tự hận mình, hận mình tại sao lại không có khả năng, làm cho Tư Dận yêu mình?

Thời điểm trở lại nhà trọ, lúc này Ương Ương mới chú ý tới dáng vẻ như mất hồn không còn chút hơi sức nào của Ký Thu. Có một ý nghĩ chợt thoáng qua ở

trong đầu Ương Ương, cô chỉ an ủi Ký Thu mấy câu, sau đó làm ra vẻ vội vàng đi tắm rửa để chuẩn bị đi ngủ vậy, sau đó liền lập tức trốn vào trong phòng ngủ của mình. Sau khi nghe thấy tiếng Ký Thu đóng cửa phòng ngủ lại, Ương Ương mới bắt đầu mở điện thoại ra, sau đó bấm số điện thoại của Trần Tấn Nhiên...

Rất lâu rồi, từ ngày tới nơi này, đây là lần đầu tiên Trần Tấn Nhiên nhận được điện thoại của Ương Ương. Anh còn cho là mình đang ở trong giấc mộng, nhưng sau khi nghe rõ lý do Ương Ương gọi điện thoại đến tìm anh, thì lập tức vẻ mặt của anh liền suy sụp xuống ngay lập tức!

Thật đúng là đang lúc khẩn cấp lại gặp phải quý, thử hỏi cõi đời này có thể có kiểu phụ nữ như thế này hay sao? Cô đang mang thai đứa bé của anh, thế mà lại vẫn còn gọi điện thoại cho anh, muốn anh nghĩ biện pháp lấy được số điện thoại của một kẻ đã từng là tình địch của mình kia chứ!

Quả thật Trần Tấn Nhiên tức giận đến sắp hộc máu.

Thực ra Ương Ương cũng rất bất đắc dĩ. Ký Thu tuyệt sẽ không cho cô số điện thoại của Tư Dận, mà cô thì lại không có cách nào để cho Bội Nghi giúp một tay. Dù sao bây giờ Bội Nghi vẫn còn đang ở trên máy bay, không nói đến, nhưng chờ đến khi Bội Nghi về đến nơi, ngày ngày lại phải bận bịu chăm sóc cho chồng và con gái của mình như vậy, cho dù chị ấy là một người chị em tốt, nhưng làm sao Ương Ương dám có ý định đi quấy rầy Bội Nghi được chứ?

Cho nên... thuận tiện nhất vẫn là nhờ đến Trần Tấn Nhiên thôi.

“Anh không tìm.” Trần Tấn Nhiên tức giận mở miệng nói, nghe thấy Ương Ương nhờ mình như vậy, vốn đã tức giận chỉ muốn cúp điện thoại ngay lập tức, nhưng lại không dám cúp điện thoại!

“Trần Tấn Nhiên!” Ương Ương lập tức cao giọng lên, Trần Tấn Nhiên lập tức tức mềm mỏng: “Ương Ương, cẩn thận khéo ảnh hưởng đến thai nhi.”

Ôi trời đất ơi! Một người đàn ông vĩ đại như Trần Tấn Nhiên, thế mà chỉ vì đã bị mất một đứa trẻ mà ngay đến cả chuyện cái giận làm ảnh hưởng đến thai nhi cũng đã biết rồi!

Ương Ương càng nghĩ càng giận, giọng điệu càng trở nên không tốt: “Trần Tấn Nhiên, rốt cuộc anh có muốn giúp em tìm số điện thoại của Tư Dận hay không?”

“Em tìm số điện thoại của hắn làm gì?” Giọng nói của Trần Tấn Nhiên khó nghe muốn chết.

“Ai cần anh lo!”

“Em mà không nói, anh sẽ không tìm giúp em!”

“Anh mà không chịu tìm giúp em, thì em không sinh con giúp anh nữa!”

Trần Tấn Nhiên tức giận đến hộc máu rồi, nhưng mà anh lại không thể không thỏa hiệp: “Ương Ương, tại sao em lại cần tìm số điện thoại của hắn chứ? Có chuyện gì em tìm anh không được sao?”

“Anh thật lòng nguyện ý muốn giúp chứ?” Ương Ương đang muốn mắng anh, nhưng đồng thời đôi mắt tròn của cô cũng liên đảo một vòng như đang suy nghĩ. Cô nghĩ cũng cần phải chỉnh đốn lại một chút cái tính tình xấu xa kia của Trần Tấn Nhiên mới được!

“Dĩ nhiên là anh nguyện ý rồi!”

Ương Ương cố nén cười: “Tốt lắm, vậy thì anh thử làm bạn trai Ký Thu đi, cô ấy cũng đang mang thai!”

“Tổng Ương Ương, em đang nói bậy cái gì đây?” Con tức giận của Trần Tấn Nhiên được tích tụ lên, cô gái nhỏ chết tiệt không biết trời cao đất rộng này!

“Là chính miệng anh nói nhất định sẽ giúp một tay đẩy chứ, chính anh muốn cướp đoạt vị trí ba ba của đứa trẻ mà Ký Thu đang mang thai kia mà, đâu phải là em!”

Trần Tấn Nhiên cầm điện thoại di động, hằm hằm hừ hừ đi đi lại lại ở trong phòng hai vòng, sau đó hừ giọng nói: “Một lát nữa anh sẽ nhắn lại cho em số điện thoại của gã Tư Dận kia.”

“Ồ, vậy thì tốt quá! Em cúp máy...”

“Đừng có cuồng quít lên như thế, Ương Ương, còn cục cưng...”

Bên này Trần Tấn Nhiên còn chưa nói hết câu, bên tai anh cũng đã truyền đến một tiếng cúp điện thoại kêu lục cục. Trần Tấn Nhiên không biết làm thế nào, đành lắc đầu, cô bé này tính khí vẫn luôn cứ hấp ta hấp tấp như vậy.

Bất quá trong chốc lát, tiếng chuông điện thoại di động báo có tin nhắn vang lên réo rắt. Ương Ương vội vã cầm lên xem, là báo tin nhắn của Trần Tấn Nhiên, cô mở ra, thỉnh linh nhìn thấy một hàng những con số, không có thêm bất cứ một dòng chữ nhắn gửi nào khác kèm theo. Ương Ương không khỏi cười trộm, sợ rằng người nào đó đêm nay lại sẽ không ngủ được rồi!

Nhưng Ương Ương cũng không còn có tâm trí nào mà để ý quan tâm đến Trần Tấn Nhiên nghĩ gì nữa. Cô cuồng quít mở máy, nhập dãy mã số điện thoại kia gọi đi. Điện thoại di động vang lên hồi lâu, nhưng điện thoại không có người nhận, cô nhấn gọi lại, chuông vang lên, lại bị cúp. Trong lòng Ương Ương biết, Tư Dận rất không thích nhận số điện thoại xa lạ, cho nên cô đành phải cúp điện thoại, gửi một tin nhắn cho Tư Dận.

Đêm đã thật khuya, Tư Dận vẫn còn đang uống rượu ở một quán ăn đêm không muốn trở về nhà. Cái nhà kia của anh mà được coi như là nhà sao? Cưới một người phụ nữ như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể bỏ cô ta được, anh mà trở về nhà, thế nào cô ta cũng sẽ làm âm ỉ lên, thật là phiền não quá mức!

“Tư Dận, anh nghe điện thoại đi, em là Ương Ương.”

Chuông điện thoại di động báo có tin nhắn lại vang lên ong ong một lần nữa. Tư Dận cầm máy lên vừa nhìn thấy, không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng, trái tim anh không khỏi xông lên một luồng khí ấm áp. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy cái tên Ưong Ưong kia, anh lại cảm thấy dường như những chữ cái kia sẽ mang lại cho anh một sự ấm áp vậy. Anh không đợi Ưong Ưong gọi lại, liền bấm số gọi tới...

“Ưong Ưong, là em sao?” Khi anh lại nghe thấy giọng nói của Ưong Ưong một lần nữa, chẳng biết tại sao, từ đáy lòng anh lại không còn thấy sự rung động lẫn đau đớn như trước kia nữa, mà hoàn toàn trở thành một cảm giác ấm áp và cực kỳ quen thuộc như những người bạn lâu năm.

“Tư Dận, bây giờ anh đang ở nơi nào?” Ưong Ưong nằm ở trong chăn nhỏ giọng nói, cô chỉ sợ sẽ bị Ký Thu nghe thấy được. Cô gái nhỏ kia nếu như biết được cô đi tìm Tư Dận, thì nhất định xé xác cô mà ăn tươi nuốt sống cô mất!

“Thế nào? Em có chuyện gì vậy Ưong Ưong?”

“Ký Thu đang ở đây cùng với em.” Một câu nói tinh linh này của Ưong Ưong lập tức đổi lấy sự trầm mặc khá lâu của Tư Dận.

Ưong Ưong chờ đợi đến nóng lòng, không khỏi lại đề cao giọng nói lên thêm một chút xú: “Tư Dận, em đang nói chuyện với anh đó!”

“Cô ấy, cô ấy có khỏe hay không?” Giọng nói của Tư Dận nghe khàn khàn không chịu nổi. Cách qua ống nghe, Ưong Ưong tựa như cũng cảm thấy trong giọng nói của Tư Dận chứa đầy sự lo âu và cô đơn. Sự tức giận cùng oán hận của Ưong Ưong đối với anh ngay lập tức tan thành mây khói. Ưong Ưong khẽ thở dài một hơi: “Tư Dận, anh có thích Ký Thu không?”

Cô nhất định trước hết phải làm rõ ràng cái vấn đề này đã. Nếu như Tư Dận đối với Ký Thu chỉ là thái độ ôm ấp vui đùa một chút, vậy thì cô tội gì phải tốn hơi tốn sức mà kết bẫy uyên ương kia chứ?

“Ưong Ưong, anh sẽ không lừa gạt em, lúc ban đầu, anh ở chung một chỗ cùng với Ký Thu, chỉ là bởi vì cô ấy có dáng dấp giống như em...”

“Tư Dận, dừng lại! Hai người chúng ta không thể nào!” Ưong Ưong không muốn nghe thấy những lời như vậy. Kể ra cũng rất kỳ quái, khi Trần Tấn Nhiên nói một chút những lời ngon tiếng ngọt kia, cô lại không hề có cái cảm giác không được thoải mái như vậy!

“Anh hiểu điều này rất rõ mà! Ưong Ưong, anh đã sớm biết, chỉ là lúc ban đầu anh lại không nhận ra được, mới có thể trêu chọc Ký Thu, nhưng mà về sau này thì...”

“Về sau thì như thế nào?” Ưong Ưong mừng rỡ, rồi lại nín thở, cảm thấy có chút hồi hộp.

“Sau này anh mới phát hiện ra, ở trong lòng anh, vị trí của Ký Thu không giống như những người khác... Anh đã thích cô ấy, thậm chí, anh đã lặng lẽ yêu cô ấy từ lúc nào không biết.”

Tư Dận đã không thể kiềm chế được nữa, anh liền mở rộng những tâm tư sâu kín trong lòng mình đối với Ưong Ưong. Ở bên cạnh Tư Dận không có bạn bè đáng tin cậy, nhưng mà đối với Ưong Ưong, chẳng biết tại sao, anh lại cảm giác là có thể tin tưởng được. Cho nên, những lời tâm sự lâu nay anh vẫn luôn giấu kỹ ở trong lòng, chỉ trong khoảnh khắc, anh đã dốc toàn bộ ra với Ưong Ưong.

Ưong Ưong nghe Tư Dận nói như thế, vô cùng mừng rỡ: “Tư Dận, nếu như anh đã thích Ký Thu như vậy, tại sao khi Ký Thu bỏ đi, anh lại không chịu đi tìm cô ấy?”

Tư Dận cười khở sở, lên tiếng: “Ưong Ưong, tại vì hiện giờ anh vẫn còn là một người đàn ông trên danh nghĩa là vẫn đang có vợ. Thử hỏi anh có tư cách gì đuổi theo đưa Ký Thu trở về kia chứ? Nếu như anh không có cách nào ly hôn để cho cô ấy một danh phận, chẳng phải anh đã phá hủy cuộc đời cô ấy hay sao?”

“Tư Dận, sao anh ngu đần như vậy chứ! Anh chỉ biết là muốn cho Ký Thu một danh phận, nhưng mà Ký Thu lại nghĩ, chỉ cần trong lòng anh có một vị trí của cô ấy là đủ. Nếu như em đoán không sai, anh chưa từng bao giờ nói những lời như vậy đối với Ký Thu, đúng không?”

Tư Dận nhẹ nhàng gật gật đầu: “Quả thực anh chưa từng bao giờ nói với cô ấy những lời đó, bởi vì, thời điểm cô ấy ở bên cạnh anh, anh hoàn toàn không biết là anh đã yêu cô ấy.”

“Đàn ông các anh, người nào đức hạnh cũng thối nát như vậy! Người yêu rời đi rồi mới biết người ta có tầm quan trọng như thế nào. Nhưng mà, em lười không muốn mắng anh thêm nữa! Nhưng mà thôi, tóm lại hiện tại anh tới đây đón Ký Thu về đi, nếu còn để tiếp tục kéo dài như vậy nữa, cũng không phải là chuyện tốt.”

Ban đầu Ưong Ưong cũng đã có nghe qua chuyện Tư Dận bị bức hôn đối với Lâm Tử Đồng, cho nên cô cũng biết chuyện hôn nhân của Tư Dận và Lâm Tử Đồng căn bản không thể nào duy trì mãi được, vì vậy cô mới có lời đề nghị với Tư Dận, khuyên anh nên đến đón Ký Thu trở về bên cạnh mình.

“Ưong Ưong, nếu hiện tại anh đến đón Ký Thu về, Lâm Tử Đồng nhất định sẽ ngoài sáng trong tối bày kế để đối phó với Ký Thu. Mà anh lại không thể ngày ngày canh giữ ở bên cạnh cô ấy. Ngộ nhỡ Ký Thu xảy ra chuyện gì bất trắc thì... Ưong Ưong, anh nên làm cái gì bây giờ?”

“Tư Dận! Em không thể ngờ rằng anh lại là một người đàn ông ích kỷ như vậy đấy! Anh luôn miệng nói là anh luôn suy nghĩ vì Ký Thu, theo em thấy, anh căn bản là không thể bỏ được chỗ dựa quyền đại thế lớn của nhà họ Lâm kia thì đúng hơn!”

Ưong Ưong tức giận, cô lập tức không sao nhẫn nại được nữa, liền gầm nhẹ lên một tiếng.

“Ưong Ưong, ở trong lòng em anh lại chính là một người như vậy hay sao? Em có biết cái người phụ nữ Lâm Tử Đồng kia là loại người vô sỉ đến cỡ nào

hay không? Ban đầu khi Ký Thu nằm viện, cô ta đã chạy đến bệnh viện ra tay đối với Ký Thu. Lần này Ký Thu phải rời đi, lại chính miệng cô ta đã thừa nhận là cô ta đã bức bách Ký Thu phải nhận tiền để rời khỏi anh! Nếu còn có lần sau, anh cũng không biết được, người phụ nữ kia sẽ còn ra tay làm những chuyện gì nữa...”

“Tur Dận, Ký Thu tuyệt đối không cảm theo một phân tiền, cũng không hề lấy cái gì gọi là chi phiếu!”

Ưong Ưong trầm trầm lên tiếng. Sắc mặt Tur Dận cũng trầm lại: “Dĩ nhiên là anh biết chứ! Căn cứ theo những hiểu biết của anh đối với Ký Thu, anh biết cô ấy tuyệt đối không phải vì tiền mà rời khỏi anh.”

“Nếu như cả hai người đều hiểu lẫn nhau cặn kẽ như vậy, tội gì vẫn còn phải hành hạ lẫn nhau như vậy chứ? Không phải chỉ là một người phụ nữ nhỏ nhỏ Lâm Tử Đồng kia thôi sao? Tur Dận, anh yên tâm đi, chuyện này anh cứ giao cho em giải quyết! Khi em đã giải quyết xong chuyện Lâm Tử Đồng, em sẽ chuyển giao Ký Thu lại cho anh. Anh phải hứa với em, từ đó về sau, nếu như anh yêu cô ấy, tuyệt đối không được phép phụ lòng cô dù chỉ một mảy may. Nếu không, hiện tại em sẽ cùng với Ký Thu mang theo con của hai người cao bay xa chạy, để cho anh cả đời cũng không bao giờ tìm được nữa!”

“Em nói gì vậy? Ưong Ưong! Cái gì mà con của hai người bọn anh?” Tur Dận kinh hãi, tự đáy lòng anh chợt như có từng đợt sóng lớn dội lên, cuộn trào mạnh mẽ như dòng sông lập biên! Anh và Ký Thu đã có con rồi sao? Đó là đứa con kết tinh từ tình yêu của hai người bọn họ!

“Ký Thu đã mang thai bảo bảo của anh rồi!” Ưong Ưong nói với vẻ không được vui! Thế nào mà đàn ông lại toàn là một lũ đực hạnh thối như vậy chứ? Vừa mới nghe thấy mình có bảo bảo như vậy, là lập tức như bị lên cơn điên cuồng!

Chương 70

Làm Xong Mọi Chuyện Anh Sẽ Trở Lại Đón Em

“**Ư**ong Ưong, chuyện của chúng mình còn chưa giải quyết xong, vợ con của anh còn chưa thu vào trong tay, vậy mà em liền giao cho anh làm nhiều chuyện như vậy! Anh không trở về giải quyết mấy cái chuyện không liên quan kia đâu!”

Trần Tấn Nhiên tức giận đến mức gần như thất khiếu hộc máu. Tối hôm qua anh đã bị trần trọc suốt cả một buổi tối, đến ngủ cũng không được ngon giấc, chỉ lo lắng hai người kia tình cũ lửa nóng khôi phục trở lại. Lại cũng không ngờ sáng sớm hôm nay, anh vừa mới chợp mắt ngủ trong chốc lát, liền bị Ưong Ưong gọi điện thoại đánh thức, hện ra ngoài gặp mặt một chút. Gặp anh, không

ngờ việc cô muốn nhờ anh giúp lại là muốn anh trở về giúp anh chàng Tư Dận kia ly hôn!

“Anh không chịu trở về phải không?” Mặt Ương Ương lập tức sụp xuống, cô đứng lên quay mặt đi: “Trần Nhi, chẳng phải thứ mà anh quan tâm nhất chính là con của anh đó sao? Nếu như anh không giúp Ký Thu, thì ngay bây giờ em sẽ đi đến bệnh viện...”

“Ương Ương, em có thể đừng chuyện gì cũng mang con của chúng ta ra như vậy được không. Đừng để lần lộn đũa nhỏ của chúng ta vào trong chuyện này, có được hay không?”

Trần Tấn Nhiên buồn bực không thôi, khối tình cảm đang trong bụng của cô, bây giờ không phải là con của anh, mà là oan gia!

“Được lắm, anh không muốn giúp em giải quyết chuyện này phải không? Em sẽ một mình len lén ra đi, để cho anh không tìm được em nữa! Anh muốn đứa bé, được thôi, đứa bé sau khi sinh ra đời, em sẽ để nó cho anh, em đi!”

“Ương Ương, chuyện của người khác chúng ta không nên nhúng tay vào có được hay không?” Trần Tấn Nhiên không muốn đi quan tâm đến ba cái chuyện vợ chồng của người khác. Anh là một người đàn ông trưởng thành, tại sao có thể làm mấy cái chuyện bà tám như vậy?

“Trần Nhi, anh nhất định phải giúp Tư Dận giải quyết chuyện ly hôn với vợ của anh ấy. Em không muốn nhìn thấy Ký Thu bị thương tâm. Ký Thu bị thương tâm, em liền cảm thấy không dễ chịu, trong người em mà không dễ chịu, vậy thì bảo bảo cũng dễ bị gặp nạn...”

“Thôi được rồi, được rồi! Bà cô nhỏ của tôi ơi! Vậy em phải nói cho anh biết, mọi chuyện đều đang êm đẹp như vậy, tại sao lại phải gật giây để Tư Dận ly hôn. Ký Thu làm như vậy, nói khó nghe một chút, có khác gì người thứ ba xen vào cuộc sống gia đình của nhà người ta đâu?”

“Anh mới là người thứ ba!” Ương Ương lườm anh một cái vẻ đầy oán hận: “Anh có biết hay không, ban đầu Tư Dận và Lâm Tử Đồng kết hôn, là do bị ép hôn, nhưng vừa mới kết hôn xong, Lâm Tử Đồng liền không chịu nổi tịch mịch lại đã đi ngoại tình với người đàn ông khác. Lúc ban đầu, khi Tư Dận chưa nói cho ba anh ấy biết chuyện này, còn ba của anh ấy lại bận tâm đến quyền thế của nhà họ Lâm, cho nên ông vẫn không đồng ý với yêu cầu được ly hôn của Tư Dận. Rồi cho đến sau này, sự nghiệp của Tư Dận dần dần được phát triển, thoát khỏi vòng kiềm tỏa phải dựa vào núi của nhà họ Lâm. Cũng bởi vì Lâm Tử Đồng càng ngày càng phách lối, làm rất nhiều chuyện khó coi, Tư Dận mới nói rõ ngọn nguồn câu chuyện cho ba anh ấy biết. Nhưng đến lúc này, Lâm Tử Đồng đã lâm vào cảnh vô dã mà lại bị sứt, Tư Dận nhắc tới chuyện ly hôn với cô ấy, cô ấy liền muốn tự sát, nhưng mà chuyện lại hoàn toàn không được như ý muốn, cho nên mọi thứ mới bị kéo dài tới mức độ như bây giờ!”

Trần Tấn Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, rồi lại nói với vẻ khinh bỉ: “Tu Dận thật sự không xứng đáng là một người đàn ông. Ương Ương, em lựa chọn anh làm chồng thật sự vô cùng chính xác!”

“Anh còn không mau đi đi, xem thế nào để giải quyết chuyện này cho nhanh chóng! Anh hãy đi giải quyết chuyện của nhà họ Lâm nhanh nhanh một chút cho em! Đừng có nói là anh không có cái khả năng này nhé! Anh không có, A Hạo có khả năng này không, Nếu như A Hạo và anh cũng không có khả năng này, A Hạo không giải quyết được, thì bảo Trần Thiếu Dương phái mấy huynh đệ đi giải quyết. Em cũng không tin, không có cách nào để trị được cái người phụ nữ chết tiệt kia!”

Ương Ương nói mấy câu như điều võ dương oai xong, Trần Tấn Nhiên cũng cảm thấy vừa bực mình lại vừa buồn cười: “Ương Ương, nếu em đã nói Lâm Tử Đồng là một người phụ nữ xấu xa như vậy. Nếu quả đúng là như vậy, chuyện này anh có thể giúp một tay, nhưng nếu trong chuyện này có điều gì đó bị hiểu lầm, ví dụ như Lâm Tử Đồng đúng là một cô gái tốt, chẳng phải là chúng ta đã làm chuyện sai lầm sao?”

“Úi trời, anh vẫn còn thương hương tiếc ngọc sao? Anh nhất định phải tin, khi trở về anh có thể hỏi thăm một chút, chẳng phải sẽ biết rõ hơn sao. Mấy người các anh có quan hệ giao thiệp rộng như vậy, có chuyện gì mà không hỏi thăm rõ ràng được chứ?”

“Điều này cũng đúng! Vậy ngày mai anh sẽ trở về để giải quyết chuyện này. Ương Ương, em và anh, hai chúng ta cùng nhau trở về có được hay không?” Trần Tấn Nhiên tiến lên một bước, nghiêm túc mở miệng nói, nắm lấy đôi bàn tay trơn bóng, mềm mại bé nhỏ của cô.

Trái tim của Ương Ương chợt run lên, nhưng rồi cô đột nhiên rút ngón tay của mình ra: “Em không về đâu!”

“Ương Ương...” Gương mặt của Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương đầy vẻ bất đắc dĩ, thực sự hết lần này đến lần khác, anh không biết phải giải quyết bằng phương pháp nào cho ổn thỏa.

“Trước tiên anh hãy giải quyết cho xong chuyện của Ký Thu đi đã. Khi mọi chuyện đã được giải quyết xong rồi, anh hãy báo lại cho em biết. Dù sao thì hiện tại, em vẫn cần phải ở lại nơi này để chăm sóc cho Ký Thu.” Ương Ương nói như vậy, cũng đã có thể coi như là cô đã lui lại về phía sau một bước thật lớn. Mặc dù Trần Tấn Nhiên cũng không mấy hài lòng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Anh không đành lòng làm trái ý của cô, đành phải gật đầu đồng ý: “Vậy một khi anh đã giải quyết mọi chuyện phía bên kia xong, anh sẽ trở lại đón em!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Ương Ương khẽ cong lên: “Vậy cũng phải xem em có cao hứng không đã.”

Trần Tấn Nhiên cười một tiếng vẻ đầy cung chiều, cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở trên trán Ương Ương, dặn dò cô: “Em nhớ phải chăm sóc cho bản thân thật tốt nhé, đừng để cho anh phải lo lắng.”

“Thực ra anh cũng chỉ quan tâm đến con của anh mà thôi.” Ương Ương xoay mặt đi, không thèm nhìn anh, khóe môi liền chậm rãi hơi cong lên. Trần Tấn Nhiên siết chặt gương mặt của cô: “Em lại nói nhăng nói cuội gì đấy, cả em và con của chúng ta, anh đều rất quan tâm!”

Ương Ương bắt mắt lâu bầu mấy tiếng, cuối cùng cô phải nghiêm giọng, ép buộc Trần Tấn Nhiên mau chóng đi giải quyết chuyện của Tư Dận.

Về vấn đề của Tư Dận, không cần phải tiếp tục bàn luận thêm gì nữa.

Chuyện Trần Tấn Nhiên rời khỏi Thanh Đảo trở về, Ương Ương cũng không nói cho Ký Thu biết, ngược lại, cô còn có chút lo lắng đề phòng. Dù sao cũng là chính cô tự tiện chủ trương, nên cũng không lường được, nếu như sau này Ký Thu mà biết được, rốt cuộc cô ấy có tức giận hay không nữa.

Trở về nhà trọ, chỉ thấy Ký Thu vẻ mặt buồn rầu đang đọc sách ở ngoài ban công, chỉ có điều ánh mắt của Ký Thu tựa như đang nhìn đi tận đâu đó. Ương Ương không khỏi thờ dãi, đi tới gần rút cuốn sách ra khỏi tay của cô: “Ký Thu, em lại đang suy nghĩ lung tung cái gì đấy, tâm tình không tốt, sẽ bị ảnh hưởng tới bảo bảo ở trong bụng đó.”

Ký Thu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nở một nụ cười đầy vẻ khổ sở, ánh mắt của cô cũng rơi vào tờ báo ở cách đó không xa. Ương Ương lạnh mắt nhìn theo hướng nhìn của Ký Thu, thấy tầm mắt của cô như dính vào trên tờ báo, Ương Ương cuống quýt cầm lấy tờ báo lên. Vừa liếc nhìn xuống trang báo một cái, cô cũng là tức giận đến trợn mắt hốc mồm. Cả một trang báo bên trong là hình ảnh của Tư Dận cùng Lâm Tử Đồng bên nhau trong buổi tiệc rượu, bên dưới là bài viết giới thiệu về cặp đôi này. Gã đàn ông đáng chết này, chẳng lẽ hắn thật sự đang gạt cô hay sao? Nói cái gì mà không có cách nào để ly hôn, nói cái gì mà Lâm Tử Đồng đòi tự sát! Nói không chừng, tất cả mọi chuyện đều là do hắn không muốn chịu trách nhiệm mà bày đặt chuyện nói láo mà thôi.

Ký Thu thấy sắc mặt của Ương Ương tràn đầy tức giận như vậy, thì ngược lại, cô chỉ cười rất nhẹ nhàng: “Chị Ương Ương, chị đừng tức giận, bọn họ là vợ chồng... Những chuyện như vậy, rất bình thường...”

“Ký Thu, em không cần phải nói những lời bào chữa giúp cho người đàn ông thói tha kia, đúng là đồ thói nát bản thủ, cầm không nổi bả không xong. Đến ngay cả chuyện thu xếp với một người phụ nữ mà hắn ta cũng không thể giải quyết được, Tổng Ương Ương này thật sự xem thường anh ta rồi!”

Ương Ương lòng đầy căm phẫn, cho nên mở miệng nói là mắng chửi Tư Dận xối xả. Trên gương mặt tái nhợt của Ký Thu, dường như sự nặng nề lại càng tăng hơn lên: “Ương Ương, chị đừng nói anh ấy như vậy, anh cũng là thân bất do kỷ mà thôi... Thực ra, anh cũng có nỗi khổ tâm riêng...”

“Anh ta thì có thể có nỗi khổ tâm gì chứ? Chẳng qua chỉ là muốn ngồi đó mà hưởng “Tề Nhân Chi Phúc”⁽¹⁾!” Ương Ương vút tờ báo xuống trên mặt đất kêu “xoạch” một tiếng: “Thật làm tức chết mình mà! Tên khốn kiếp này thực sự còn khốn kiếp hơn cả Trần Tấn Nhiên kia!”

“Chị Ương Ương, anh Trần Tấn Nhiên thực sự là rất tốt với chị, thật đấy.” Ký Thu dịu dàng nhìn Ương Ương, nhẹ nhàng cầm lấy tay của cô: “Chị đừng nên làm những chuyện náo loạn với anh Trần Tấn Nhiên nữa. Anh ấy là một người đàn ông, vậy mà ở trước chị, anh ấy lại chỉ dám ăn nói khép nép đến mức độ như vậy, thật sự rất không dễ dàng.”

“Chị đâu có ép buộc anh ấy phải ăn nói khép nép, cái này gọi là tự gây nghiệt, không thể sống tốt, đâu phải tại chị!”

Ương Ương nói xong câu này, vẻ mặt cũng lộ rõ sự đắc ý, khoe miệng không tự chủ được liền cong lên. Ký Thu thấy trong đáy mắt, trên gương mặt Ương Ương hiện rõ niềm hạnh phúc không che giấu được. Bất giác, Ký Thu chợt cảm thấy trong lòng lại dấy lên một hồi chua xót. Tư Dận, đôi với em mà nói, anh thật sự cũng chưa từng có một chút xíu nhớ mong nào sao?

Ký Thu lại nhớ đến bộ dáng của anh đang ôm Lâm Tử Đồng, trong lòng cô chợt nhói lên một cái, nỗi đau đớn giống như khoan tim thấu xương vậy. Nhưng mà, cô lại không thể làm gì được. Mọi chuyện đều do chính cô gây ra, là chính cô đã lựa chọn, không cần phải tranh cãi, vậy thì cô còn có cái gì để nói nữa đây?

“**A** Dận, chuyện của anh rốt cuộc anh dự định giải quyết như thế nào đây?” Lúc Tư Dận về đến nhà, ông cụ liền gọi anh lại. Thấy Lâm Tử Đồng không trở lại cùng với con trai, ông cụ cũng không nén nổi liền thở phào một hơi nhẹ nhõm. Quả thực người con dâu này của ông rất hay làm âm ỉ trong nhà.

“Không có điều gì để thương lượng hết, chỉ có thể ly hôn.” Tư Dận không chút do dự mở miệng nói. Đột nhiên anh chợt nhớ đến ngày đó Ương Ương gọi điện thoại cho anh, trong điện thoại cô đã nói Ký Thu hiện đang mang thai. Tư Dận không khỏi có ý định muốn hỏi thăm dò ý của cha mình: “Ba, con có một chuyện muốn thương lượng với ba.”

“Anh nói đi.”

“Đợi đến khi nào con đã giải quyết xong chuyện ly hôn, con muốn đón Ký Thu trở về nhà.”

Ông cụ vừa nghe đến cái tên Ký Thu kia, mặt mũi không khỏi liền biến sắc. Lúc trước trong việc ép buộc Ký Thu phải rời đi, bản thân ông cũng có đóng

góp một phần công lao. Hơn nữa, ngày đó chính ông cũng đã năm lần bảy lượt nói những lời nhục nhã làm khó cho Ký Thu. Nếu như Tư Dận mà đón Ký Thu trở lại, thì cái mặt mo này của ông phải để ở nơi nào đây?

“A Dận, anh... anh đã quyết định rồi hả?” Ông cụ cảm thấy trong lòng có chút áy náy, vì lợi ích cá nhân của mình mà ông đã coi thường, bỏ qua luôn cả hôn nhân và hạnh phúc của con trai mình.

“Ba à, Ký Thu... Ký Thu đang mang thai đứa bé của con, ba đã sắp phải lên chức ông nội rồi đó!”

Tư Dận không sao không chế nổi sự kích động trong lòng, cho nên anh vẫn quyết định phải nói chuyện này ra với cha của mình.

Ông cụ lập tức kinh hãi, nhưng thoáng cái lại đổi ngay sắc mặt, thực sự không tìm được nổi vui mừng: “Chuyện nay có thể là thật sao? Anh không lừa gạt lão già này chứ!”

Ông cụ muốn có cháu nội quả thật cũng sắp nổi điên lên rồi. Hiện tại vừa mới nghe nói mình sắp có cháu nội, quả thực ông cũng không còn bận tâm nghĩ ngợi thêm bất cứ chuyện gì khác nữa. Mặt mũi tôn nghiêm có cái gì là quan trọng chứ, xem ra còn kém xa đứa cháu nội mập mạp, trắng nõn dễ thương của ông!

“Con lừa ba làm gì?” Tư Dận cười khẽ, thấy thái độ của cha mình vui vẻ như vậy, trong đáy mắt không khỏi hiện lên niềm vui sướng.

“A Dận này, nếu như quả đúng lời anh đã nói, không có đạo lý nào cháu nội của nhà họ Tư chúng ta lại không thể được vào cửa. Bên này anh hãy mau thu xếp, giải quyết ổn thỏa chuyện với Lâm Tử Đồng cho nhanh chóng. Sau đó anh phải nhanh chóng đi đón Ký Thu trở về nhà ngay. Ba ba đã lớn tuổi, sau này mọi chuyện của công ty, chuyện ở trong nhà, ba đều bất kể, chỉ cần để cho lão già này được ngậm kẹo vui đùa với cháu là được rồi.”

“Ngài yên tâm, ba ba, về sau con sẽ không bao giờ nữa để cho ngài phải hao phí tâm sức vì con nữa.”

Lúc này ông cụ liền hài lòng gật đầu, chậm rãi đứng lên, Tư Dận vội vàng đi tới đỡ ông đi lên lầu.

“Ba mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước, một lát nữa anh cũng nên gọi điện thoại cho nhà họ Lâm đi. Nếu như Lâm Tử Đồng lại làm ra những chuyện gì nữa, thì quả thật cũng không được hay ho gì.”

“Vâng, con hiểu rõ điều ba muốn nói rồi.” Tư Dận khẽ cau mày, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng anh vẫn phải gật đầu đồng ý. Ông cụ vui mừng vỗ vỗ vai anh: “Mấy ngày nay, thật sự đã làm cho con phải uất ức rồi.”

Tư Dận chợt ngăn người ra, chợt anh cũng cười một tiếng vẻ đầy khổ sở: “Ba, con chưa từng bao giờ trách móc người mà.”

“Như vậy thì ba yên tâm rồi, cũng không cần phải nhớ quá nhiều chuyện làm gì. Tất cả mọi chuyện hãy gộp lại để giải quyết trong một ngày.” Ông cụ lại vỗ vỗ vào bờ vai của anh: “Nhớ nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ba, chúc ngài ngủ ngon.” Tư Dận đưa mắt nhìn ba đi vào phòng ngủ. Bóng lưng của cha anh nhìn thật già nua và loạng choạng. Tư Dận chợt không cầm được, dáy mắt liền xông lên chút ẩm ướt. Anh cố gắng chớp chớp mắt không để cho nước mắt rớt xuống, xoay người sang chỗ khác, đi xuống lầu dưới. Tư Dận do dự chốc lát, nhưng cuối cùng anh vẫn bấm số điện thoại của nhà họ Lâm.

Điện thoại được tiếp thông, anh lập tức nói ra mấy lời giải thích đã nghĩ kỹ từ trước. Chắc hẳn là mỗi một câu nói ra đều không phải là vô ích, cho nên thái độ của nhà họ Lâm quả thực là đã khác biệt một trời một vực, không giống như mấy lần trước. Bên nhà họ Lâm cũng trả lời thẳng là đồng ý ly hôn, thậm chí bọn họ đã chuẩn bị đưa Lâm Tử Đồng đi ra nước ngoài.

Trong lòng Tư Dận vô cùng ngạc nhiên, nhưng anh lại không thể tùy tiện mở miệng hỏi. Đến khi nói đến câu cuối cùng, ông cụ Lâm mới ấp úng mở miệng nói: “A Dận, anh có quan hệ với nhà họ Trần tốt như vậy, về sau có việc cần cũng muốn được nhờ anh giúp đỡ lẫn nhau một chút... không làm được thân thích, chung quy là chúng ta cũng nên làm bạn bè...”

Tư Dận khách khí đáp lại mấy tiếng, sau đó cúp điện thoại! Trăm mối vẫn không có cách giải quyết, vậy mà... Nhà họ Trần? Nếu nói đã làm cho nhà họ Lâm bây giờ lại nói những lời vâng vâng dạ dạ thế này, như vậy, chỉ có một đáp án duy nhất: đó là nhà họ Trần, đúng vậy!

Trần Tấn Nhiên.

Nghĩ tới đây, Tư Dận lại liên tưởng đến cuộc điện thoại mấy hôm trước của Ương Ương, Tư Dận mới như chợt bừng tỉnh, hiểu ra tất cả mọi chuyện. Thì ra là như vậy, chuyện này là do Trần Tấn Nhiên đã ra tay giải quyết. Tư Dận anh thật đúng là đồ vô dụng, chuyện của mình, vậy mà đến cuối cùng anh vẫn phải mượn sức mạnh của người khác.

Ghi chú:

1. Tề Nhân Chi Phúc: Dịch nghĩa: Tề (齊) chinh tề; ngay ngắn. Nhân (人) người. Câu này có nghĩa: Người ngồi ngay ngắn hưởng phúc lộc, tương tự với câu tục ngữ “Ngồi bát ăn bát vàng” của Việt Nam.

Trong đoạn văn trên, ý của Ương Ương muốn nói: Tư Dận chỉ là người đàn ông vô dụng, không biết giải quyết bất cứ chuyện gì khó khăn, chỉ thích ngồi đó hưởng thụ những thứ tốt đẹp người khác mang đến.